ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ Χ ΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ!...

Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἕνα μόνον ζήτημα βασάνιζε τώρα τὸ δάσκαλο :

Χορεύανε ὅλοι πειὰ στὸ χωριὸ Εὐρωπαϊκοὺς χορούς !...

Ἀπὸ τὶς πολλὲς τὶς μπύρες, ποὺ πίνανε ἡ «κυρίες» τοῦ χωριοῦ, ἀναγκαζόντουσαν νὰ βγαίνουν πρὸς...ἀνακούφισιν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ἔξω ἀπ' τὸ «ντάντσιγκ», στὸ σκοτάδι τῶν γύρω χωραφιῶν, ὑπὸ τὴν προστασία σχοίνων, βάτων καὶ λοιπῶν κοντοκλαδιῶν, ποὺ χρησίμευαν ἐκεῖ ὡς παραβὰν ἀπαραβίαστα...

Καὶ αὐτὸ μὲν ἦταν καὶ σωστὸ καὶ εὔκολο καὶ διευκολυντικὸ σ' ὅλους καὶ ζήτημα δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ γεννηθῆ. Γιατί αὐτὸ γινόταν πάντοτε στὸ χωριὸ καὶ αὐτὸ γίνεται καὶ σήμερα ἀκόμα, καὶ στὰ χωριὰ τῆς Εὐρώπης, καλέ !... Ὥστε τὸ χωριὸ δὲν μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὡς «καθυστερημένο» στὸ ζήτημα αὐτό...

Συνέβαινε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, κάτι τὸ ἀπρόοπτο.

Τὸ «φουαγιὲ» καὶ τὸ «μπουφὲ» καὶ τὰ κόκκαλα τῶν μεζέδων καὶ τῶν ψητῶν, ποὺ πετοῦσαν ἡ «κυρίες», μόλις τὰ γλύφανε, ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἐπροκάλεσαν τὴν σύναξι ὅλων τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ, καὶ ὄχι μόνον τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν σκύλων τῶν γύρω τσοπάνηδων καὶ ὅλων τῶν τσοπανόσκυλων τῶν περιχώρων...

Γενικὸς λοιπὸν ἔκεῖ σκυλοκαυγᾶς !...

Βοὴ καὶ θόρυβος καὶ μουσικὰ λικνίσματα καὶ στροβιλίσματα χορεῦ ἀπὸ μέσα, καὶ σκύλων πανηγύρι ἀπ' ἔξω !...

Μὰ ἡ ἀπ' ἔξω σκυλο-κυνωνία, μόλις ἔβλεπε τὶς «κυρίες» — δυὸ-δυὸ πάντοτε, νὰ ξεπροβάλλουν γιὰ τὰ χωράφια — νομίζουσα ὅτι κινδύνευαν τὰ ἀποφάγια καὶ τὰ κόκκαλα καὶ θεωροῦσα τὴν ἐκεῖ παρουσίαν των ὡς ἐπέμβασιν σὲ ξένα ἐδάφη, τοὺς ριχόντανε ἄγρια καὶ λυσσασμένα.

Γαυγίσματα, λοιπόν, καὶ κακαρίσματα, φωνὲς κι' ἀλαλητό !...

Γαυγίσματα λοιπόν, κακαρίσματα, κακό, φωνὲς κινδύνου καὶ ἀλαλητό.

* * *

Ἔτσι πειὰ κινδύνευε τὸ «ντάντσιγκ» νὰ κλείση καὶ νὰ σταματήση τοῦ τόπου ὁ πολιτισμός.

Κάθε ἔξοδος γιὰ τὰ χωράφια καταντοῦσε πλέον ἔξοδος....ἡρωϊκή !

Καὶ εἶχε μὲν ὀργανωθεῖ στὴν ἀρχὴ ὑπηρεσία «ἀσφαλείας», στρατολογηθέντων ὅλων τῶν ἀγροφυλάκων τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ συνοδεύουν καὶ νὰ φυλᾶνε τὶς «κυρίες», ἀφοῦ ἡ παρουσία καὶ ἡ φύλαξίς των στ' ἀμπέλια δὲν ἦταν πλέον ἀναγκαία, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀπεδείχθη στὸ τέλος ὄχι ἀποτελεσματική.

Ἀπεναντίας μάλιστα.

Στὰ στόματα τῶν σκύλων προσετέθησαν τώρα καὶ ἐκεῖνα τῶν....ἀγροφυλάκων !

Ὁ δάσκαλος ὅμως δὲν ἄργησε νὰ λύση καὶ τὸ ζήτημα αὐτό.

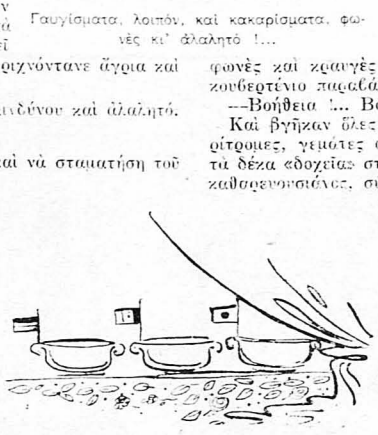

Τὰ ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ μ' ἐπισημότητα !...

Ἔστειλε καὶ προμηθεύτηκε ἀπὸ τὴ χώρα καμμιὰ δεκαριὰ δοχεῖα «εἰδικὰ» καὶ κατάλληλα γιὰ τὶς ἐκπολιτιστικὲς του προσπάθειες, τὰ ὁποῖα ἔβαλε μὲ ἐπισημότητα καὶ τελετὴ στὴ σειρά, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ «ντάντσιγκ». Μιὰ κουβέρτα, κρεμασμένη ἀπὸ τὸ ταβάνι, μὲ σχοινιά, ἀντικατέστησε τὸ παραβάν, καὶ τὸ ζήτημα ἐλύθη, κοινοποιηθέντος τοῦ νεωτερισμοῦ ἀμέσως στὸ χωριό, καθὼς καὶ τοῦ τρόπου τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς νέας αὐτῆς καινοτομίας !

Πίνανε μπύρα μὲ τὸ μπουκάλι, γιὰ νὰ φανοῦν πιὸ εὐγενεῖς...

Θεέ μου, καὶ νὰ σᾶς χαρῶ, πῶς πῆγαν πειὰ ὅλες ἀπὸ ἑνωρὶς — δὲν ἔλειψε καμμιὰ — γιὰ νὰ καμαρώσουν τὰ «δοχεῖα» τοῦ δασκάλου !...

Ὁ δάσκαλος ὅμως — ἤξερε αὐτὸς τί ἔκανε — ἀποφάσισε ὅπως ἡ νέα καινοτομία ἐγκαινιασθῆ μὲ τὸν μεγάλο χορό, ποὺ θὰ γινόταν τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, «ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς συστάσεως τοῦ «ντάντσιγκ» στὸ χωριό», ὁπότε θὰ καλοῦσαν καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ τὶς γειτονικὲς κοινότητες, γιὰ νὰ θαυμάσουν πρόοδο, γιὰ νὰ θαυμάσουν Εὐρώπη !...

—Θεούλη μου, καὶ πότε νὰ ἔρθη ἡ ἄλλη Κυριακή ! Ποιὰ θὰ πρωτοκαθήση πειὰ στὰ «δοχεῖα» τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνέσεως !...

Ἐπίδοξος βασίλισσα δὲν θὰ βιαζόταν ἔτσι γιὰ νὰ καθήση στὸ θρόνο της !...

Μὰ ἔτσι εἶνε. Δὲν περιμένει ὁ πολιτισμός !...

Σὰν ἔρχετ' ὁ πολιτισμός, σὲ μιὰ καλλιεργημένη κοινωνία ἔρχεται ραγδαῖος καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπή !...

* * *

Καὶ ἦρθε καὶ ἡ Κυριακή!

Καὶ τρέξαν ὅλες καὶ ὅλοι στὸ «ντάντσιγκ».

Κι' ἔτρεξαν νὰ τὸ θαυμάσουν ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριὰ ὁ πρόεδρος, τὰ κοινοτικὰ συμβούλια, ἐνωμοτάρχαι, ἀγρονόμοι, ἐπιστάτες, ἐπόπτες γεωργικῶν ὑπηρεσιῶν, οἱ πλησιέστεροι Εἰρηνοδίκαι μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς των, ὁ ἀπαριθμητὴς τῶν φόρων καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὁ καλός !

Ἔτρεξαν νὰ τὸ θαυμάσουν ὁ πρόεδρος καὶ τὰ κοινοτικὰ συμβούλια...

Τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας, ἢ μᾶλλον τῆς μεγάλης ἐκείνης καὶ ἱστορικῆς γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χωριοῦ, νυκτός, ἡ ἀττραξὶόν τῶν ἀττραξιόν, ἦταν τὸ παραβὰν καὶ τὰ ὄπισθέν του «δοχεῖα» !...

—Θεούλη μου, πόσο προώδευσε ἐτοῦτο τὸ χωριό !...

Ἔπιαν μάλιστα μπύρα ἀρκετή, γιὰ νὰ προλάβουνε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη !...

Καὶ πῆγαν ὅλες, καμμιὰ δεκαριά, μαζὺ-μαζύ, ὠθούμεναι, σπρωχνόμεναι, ποιὰ νὰ πρωτοκαθήση.

Καὶ ἡ μουσικὴ — τὰ δυὸ μαζὺ γραμμόφωνα — ἀνέκρουσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη μάρς καὶ στροβιλιστήκανε πιὸ ζωηρὰ οἱ χορευταὶ καὶ ὑψώθηκαν πιὸ ψηλὰ στὶς λάμπες τὰ φυτήλια, γιὰ νὰ καταυγάση τὸ «σαλόνι» ἀπὸ φῶς, καὶ ξεφτυλιστήκανε οἱ λύχνοι, καὶ χτυποῦσαν ὅλοι τὰ προκομένα τὰ τακούνια τους κάτω στὸ ξεκάρφωτο τὸ πάτωμα πιὸ δυνατά, καὶ ἦταν χαρὰ Θεοῦ καὶ ἀλλαλαγμός, ὅταν φωνὲς καὶ κραυγὲς ἀπελπισίας ἀκουστῆκαν ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κουβερτένιο παραβάν :

—Βοήθεια !... Βοήθεια !.... Λυσσάξαν τὰ κανάτια !...

Καὶ βγῆκαν ὅλες ἡ «κυρίες» κίτρινες, μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ περίτρομες, γεμάτες ἀπὸ ἀφροὺς στὰ φουστάνια καὶ τὰ πόδια τους, ἐνῶ τὰ δέκα «δοχεῖα» στὴ σειρὰ ἔβγαζαν, «ἐξερεύγνυντο», θὰ ἔλεγε κανένας καθωρεωνουσιάνος, σύννεφα ἀφρῶν ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ καὶ στρογγυλά τους, σὰν νὰ ἐχασμῶντο, στόματα !...

—Παναγία μου, τί εἶν' αὐτό !...

Καὶ γέμισαν οἱ ἀφροὶ τὸ πάτωμα καὶ προχωροῦσαν, σὰν βράζοντα μικρὰ ρυάκια κολάσεως, πρὸς τὴν αὐθουσα, ὡσὰν ἠφαίστειο περίεργο, θυμοῦ, ἀφροῦ, ὀργῆς καὶ λύσσης...

—Λυσσάξαν τὰ «δοχεῖα» !...

Καὶ πατεῖς με πατῶ σε, ὁ ἕνας τους ἀπάνω στὸν ἄλλον, ἔτρεξαν νὰ σωθοῦν...

Μὰ τί περίεργο ἦταν αὐτό !... Λυσσάξαν στ' ἀλήθεια τὰ «δοχεῖα» ; Δὲν τὸ πιστεύω...

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβεῖ :

Κάποιο «σκαθάρι», ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἀντίζηλο χωριό, κατώρθωσε νὰ γλυστρήση πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, ἀπὸ νωρίς, δίχως νὰ τὸ καταλάβουν, κι' ἔριξε σόδα μέσα στὰ «δοχεῖα» τ' ἀδειανά.

Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς...ἐπισήμου πανηγυρικῆς χρησιμοποιήσεώς των, μετὰ τὴν ἄφθονη μπυροποσία, καὶ ἔρευσε τὸ ἀμμωνιακὸν ὑγρὸν καὶ τὰ διάφορα ἅλατα ἐπάνω στὴ σόδα, ἐπῆλθεν ἡ φυσικὴ καὶ χημικὴ ἔκρηξις σὲ βουνὰ καὶ σύννεφα ἀφρῶν, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πνίξουν τὰς πρωτοπόρους τοῦ χωριοῦ...

Δὲν λυσσάξανε λοιπὸν τὰ «δοχεῖα», ὅπως νομίσανε οἱ χορευταί.

Ἐκεῖνος ποὺ λύσσαξε ἦταν ὁ δάσκαλος, ποὺ εἶδε ὅλη του τὴν προοδευτικὴ προσπάθεια νὰ πνίγεται μέσα στοὺς ἀφρισμένους θυμοὺς τῶν «εἰδικῶν δοχείων», τῶν πηλίνων αὐτῶν συνεργατῶν του...

Φρίκη !...

ΤΕΛΟΣ

Ἡ κυρίες φορέσανε Εὐρωπαϊκὰ !...